

זוהר פרשת ויקרא (ו:)

אפילו גם שליח נקרא לפעמים בשם המלך

וברכך ה' אלהיך בארץ אשר אתה בא שמה לרשתה, פתח ר' ייסא סבא ואמר, (תהלים קל"ה) ברוך ה' מציון שוכן ירושלים הללויה, וכי מציון הוא ברוך, והלא מן הנהר עמוק העליון הוא ברוך^[ב], אלא ברוך ה' מציון, כאשר מאירה הלכנה מאור השמש ומתקרבים זה בזו, ואין מונעים ההארה זה מן זאת^[א], ולפעמים נקראת הלכנה בשם המלך, כמו שהוא נקרא הויה, כך היא נקראת הויה, כמו שכתוב וה' המטיר על סדום ועל עמורה גפרית ואש מאת ה' מן השמים^[ב], ולא זו בלבדה, אלא אפילו גם שליח נקרא לפעמים בשם המלך, דבר אחר ברוך ה' מציון, מאיזו מקום ניכר שהקב"ה הוא ברוך, חזר ואמר מציון, ממקום ציון ניכר שהוא ברוך^[ג] מה הטעם, לפי שכתוב (שם קל"ג) כי שם צוה ה' את הברכה וגו'.

זוהר פרשת נשא (קכו)

נושא עיניו ורואה שנים שבאים אליו, והם כותבים לפניו כל מה שעשה בעולם הזה וכל מה שהוציא מן הפה, ונותן חשבון על הכל והם כותבים לפניו

העדתי בכם היום וגו' החיים והמות נתתי לפניך וגו', רבי אבא פתח (תהלים ק"ג) לדוד ברכי נפשי את ה' וכל קרבי את שם קדשו, כמה יש לו לאדם להבין ולהשכיל בעבודת רבונו, שהרי בכל יום ויום הכרוז קורא ואומר (משלי א') עד מתי פתאים תאהבו פתי וגו', (ירמ"ג) שובו בנים שובבים ארפא משובותיכם, ואין מי שיטה אזנו, התורה מכרזת לפנייהם ואין מי שישגיח עליה, בוא וראה כל זמן שהאיש הולך בעולם הזה, יחשוב שהעולם הוא שלו תמיד וישאר בתוכו לדורי דורות, בתוך זה שמהלך בעולם נעשה חולה והוא כמו נאסר באזיקים, ונדון בגרדום עם שאר בני דין, אם נמצא לו סניגור הוא ניצל מן הדין, זהו שכתוב (אביו ל"ג) אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף להגיד לאדם ישרו ויחננו ויאמר וגו', מי הוא הסניגור, אלו מעשים טובים העומדים לו לאדם בשעה שנצרך לזכותים, ואם לא נמצא

זיו הזוהר

מלכות, מן השמי"ם, תפארת, וכן רמזו חז"ל על, וה' המטיר דהיינו, הוא ובית דינו, הוא, תפארת, בית דינו, למלכות. לג. לפי פירוש זה הו"ה דכאן הוא תפארת, והמכיון שמן ציון דהיינו יסוד ניכר שהוא ברוך, פירוש שכאשר היסוד נתמלא בשפע להשפיע למלכות, ניכר ונדוע שהתפארת נתברך מן הבינה.

ל. כי סתם שם הו"ה היינו תפארת, וציון היינו יסוד, ואין תפארת נתברך מן יסוד אלא מן נהרא עמיקא עלאה שהוא בינה. לא. מתרץ דשם הו"ה כאן היינו מלכות שנקראת סיהרא ומתברכת מן השמש היינו תפארת, שמקבלת ממנו הארת השפע על ידי ציון שהוא יסוד. לב. דבודאי הו"ה דכאן היא מלכות, שכן מוכח לשון הכתוב מאת ה',

עליו סניגור הוא נתחייב מן הדין להסתלק מן העולם, בשעת מיתתו אשר הוא שוכב בזיקי המלך נושא עיניו ורואה שנים שבאים אליו, והם כותבים לפניו כל מה שעשה בעולם הזה וכל מה שהוציא מן הפה, ונותן חשבון על הכל והם כותבים לפניו, זה שכתוב (עמוס ד') כי הנה יוצר הרים ובורא רוח ומגיד לאדם מה שיחו וגו', והוא מודה עליהם, מה הטעם, לפי שכל המעשים שהאדם עושה עולים ועומדים עליו להעיד בו, ואז יורדים ונרשמים לפניו ועומדים לפניו, ואין עוברים ממנו עד השעה שנדון עליהם בעולם ההוא, בוא וראה כל המעשים שעושה האדם בעולם הזה, כלם מוכנים ועומדים להעיד בו ואינם נאבדים ממנו, ובשעה שמוציאים אותו לקבר כלם נצבים והולכים לפניו, וג' כרוזים מכריזים, אחד לפניו אחד לימינו ואחד משמאלו ואומרים, פלוני זה מרד ברבוננו, מרד למעלה מרד למטה מרד בתורה ומרד במצותיו, ראו מעשיו ראו דבריו, טוב לו שלא נברא.

שלשה דיינים הממונים על דין הקבר, ושלשה שרביטים של אש בידיהם, ודנים הרוח עם הגוף ביחד, וי על דין ההוא, וי על מעשיו

כאשר מגיע לבית הקברות כל המתים מרגיזים ממקומותם עליו ואומרים, אוי ואבוי שזה נקבר בתוכנו, מעשיו ודבריו מקדימים ונכנסים לקבר ועומדים על הגוף הזה, רוחו הולך ומשוטט ומתאבל על הגוף, כיון שהאדם נטמן בבית הקברות מלאך דומ"ה עומד ובא, תחת רשותו שלשה דיינים הממונים על דין הקבר, ושלשה שרביטים של אש בידיהם, ודנים הרוח עם הגוף ביחד, וי על דין ההוא, וי על מעשיו.

ואין מועיל לו אלא אם הקדים הרפואה של תשובה טרם הגיעה שעה ההיא

בשעה שהאדם נתפס בזיקי המלך ודנים דינו, כשנגמר הדין שלא נמצא עליו סניגור, מלאך המות הממונה מן המלך יורד ועומד לפניו לרגליו, וחרב שנונה אחת בידו, נושא האדם עיניו ורואה כותלי הבית לזהטים באש ממנו, בתוך כך רואה אותו לפניו כלו מלא עינים, לבושו אש לזהט לפני האדם, וכך הוא בודאי, שהרי לפעמים כמה אנשים רואים מלאך בחוץ ועומדים לפניו, ושאר אנשים אין רואים אותו, ואם תשאל הלא כתוב (תהלים ק"ד) עושה מלאכיו רוחות וגו', ואיך יכולים להיראות בארץ, אלא ענין זה הרי נתבאר, שכיון שיורד מלאך לארץ נתלבש כגוף ונתגלה למי שצריך לראותו בלבוש ההוא שנתלבש בו, ובלי לבוש אין העולם יכול לסבול אותו שיתגלה, כל שכן וכל שכן זה שכל בני העולם צריכים לו, שלש טפות בחרבו וכו', וזה ביארו החברים, כיון שהאדם רואה אותו נזדעזע כל גופו ורוחו, ולבו כל תשקוט, לפי שהוא מלך של כל הגוף, ורוחו הולך בכל אברי הגוף ונשאל מהם, כאדם שנשאל מחברו כשהוא הולך למקום אחד, אז הוא אומר וי על מה שעשה, ואין מועיל לו אלא אם הקדים הרפואה של תשובה טרם הגיעה שעה ההיא, מפחד אז איש הזה ורוצה להטמן מפני המלאך ואינו יכול, כשרואה שאינו יכול פותח עיניו ומסתכל בו בעינים פקוחות, ואז הוא מוסר עצמו ונפשו למות, ואותה שעה הוא זמן דין הגדול שהאדם נדון בו בעולם הזה, ואז הולך הרוח בכל אברי הגוף ונשאל מהם, ומשוטט בכל האברים ונזדעזע לכל הצדדים, וכל אברי הגוף כלם מזדעזעים, כשמגיע הרוח לכל אבר ואבר ונשאל ממנו, נופל זיעה על אבר ההוא והרוח נפרד ממנו, ומיד מת אבר ההוא, וכן בכלם.

אז השכינה קיימת עליו ומיד פורח מן הגוף, אשרי חלקו מי שנדבק בה

כיון שמגיע הרוח לצאת לאחר שנשאל מכל הגוף, אז השכינה קיימת עליו ומיד פורח מן הגוף, אשרי חלקו מי שנדבק בה, וי לאותן הרשעים המרוחקים ממנה ואין נדבקים בה, וכמה דינים עוברים על האיש כשיוצא מזה העולם, אחד דין העליון שאמרנו כשיוצא הרוח מן הגוף, ודין אחד כאשר מעשיו ודבריו הולכים לפניו והכרוזים מכריזים עליו, ודין אחד כשנכנס לקבר, ודין אחד של הקבר, ודין אחד של התולעים, ודין אחד של הגהינם, ודין אחד של הרוח שהולך ומשוטט בעולם, ואינו מוצא מקום עד שנגמר עונש מעשיו, ודאי שבעה זמנים יעבדו עליו, לפיכך צריך האדם בעוד שהוא נמצא בעולם הזה לפחד מן רבונו, ולהסתכל ולפשפש בכל יום ויום במעשיו, ויחזור בתשובה עליהם לפני רבונו, כאשר נסתכל דוד המלך באותן הדינים של האדם, שנדון בהסתלקותו מזה העולם, הקדים ואמר ברכי נפשי את ה', טרם שתצא מן העולם, עכשו שאת נמצאת עם הגוף, וכל קרבי את שם קדשו, גם אתם כל האברים שלי המשתתפים עם הרוח, עכשיו שנמצאת עמכם הקדימו כלכם לברך את שם קדשו, טרם שיגיע הזמן שלא תוכלו לברך אותו.

זוהר פרשת ואתחנן (רסח).

השכינה אינה מתישבת בארץ אלא בתורה, ואינה מתישבת למעלה אלא בתורה

כי הוא חייך וארך ימך לשבת על האדמה וגו', אמר רבי אלעזר כי הוא חייך וארך ימך וגו', בוא וראה כל התנאים שגזר הקב"ה על ישראל בכניסתן לארץ גזרת התורה על כלם היתה, מפני מה, לפי שהשכינה אינה מתישבת בארץ אלא בתורה, ואינה מתישבת למעלה אלא בתורה, שכך אמר אבי, תורה שבכתב אינה מובנת אלא מן תורה שבעל פה, ותורה שבעל פה לא נודעת אלא בשביל תורה שבכתב, וזה, כלל שנצרך לפרט ופרט שנצרך לכלל, השכינה אינה מתישבת למעלה ולמטה אלא עם תורה, שכל זמן שהתורה נמצאת עמה יכולה היא להתקיים בזה העולם, זה שכתוב כי הוא חייך ואורך ימך לשבת על האדמה, על האדמה סתם^[לד], ואם נפסק דברי התורה אין יכולה להתקיים כאן, שכתוב (ירמי' ט') על מה אבדה הארץ, וכתוב ויאמר ה' על עזבם את תורת.

זוהר פרשת ואתחנן (רסו:).

כאשר ישראל שוכנים בארץ הקדושה זכאים הם, זכאים תמיד בכל

רבי אבא פתח ואמר, כתוב (ישעי' כ"ז) והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובא האובדים בארץ אשור והנדחים בארץ מצרים והשתחוו לה' בהר הקדש בירושלים, והיה ביום ההוא, איזה יום ההוא, אלא זה היום הידוע להקב"ה, כמו שכתוב (זכרי' י"ד) והיה יום אחד הוא יודע לה', ועוד ביום ההוא, כמו שכתוב (יחזקאל ל"ח) ביום בא גוג על אדמת ישראל, יתקע בשופר גדול, למה לנו לדעת בו אם הוא גדול או קטן אלא זה שופר העליון ההוא,

זוהר פרשת ואתחנן (רסו:). **זיו הזוהר**
 לד. סתם אדמה מרמז גם על למעלה, דהיינו השכינה הקדושה שנקראת ארץ וגם אדמה, בסוד

שבו יוצאים עבדים לחירות תמיד, וזה הוא יובל^[לה], כי היובל עליון וגדול הוא, וכאשר הוא נתעורר כל חירות שבעולם נתעוררים בו, והוא נקרא שופר גדול, ובאו האובדים בארץ אשור, האובדים צריך לומר, או הנאבדים, מהו האובדים, האובדים ממש, לפי שהם בארץ אחרת, ומי ששורה בארץ אחרת יונק מרשות אחר, וכאילו אינו שורה בהאמונה, לפיכך נקראים אובדים, אובדים הם בכל הצדדים, שכאשר ישראל שוכנים בארץ הקדושה זכאים הם, זכאים תמיד בכל, זכאים למעלה ולמטה, דבר אחר ובאו האובדים, מי הם, אלו צדי"ק וכנסת ישראל שנקראים אובדים, מנין, כנסת ישראל שכתוב (ירמ' ט') על מה אבדה הארץ, אבודה או נאבדת לא כתוב, אלא אבדה הארץ"ז כנסת ישראל, צדי"ק שכתוב (ישעי' נ"ז) הצדיק אבד, אבוד או נאבד לא כתוב, אלא אבד וזה נתבאר, ואם תשאל, ובאו, מאיזה מקום יבאו אלו האובדים, אלא כנסת ישראל תשוב ותבא מן הגלות, צדי"ק כמו שנתבאר, שכתוב בשוב ה' את שיבת ציון, לפי שישב למקומו ויבא להתחבר עם כנסת ישראל, ועל כן כתוב ובאו האובדים בארץ אשור^[לו] ואם תשאל והשתחוו לה' בהר הקדש בירושלים במה מדבר, אלא דבור זה מוסב על, והנדחים בארץ מצרים, כלומר ישראל לא יצאו מן הגלות אלא עם השכינה כמו שנתבאר, ואז אותן הנדחים ישתחוו לה' בהר הקדש בירושלים, בורך ה' לעולם אמן ואמן.

זיו הזוהר

אדמה לעליון. לה. זה עולם הבינה מקור החירות. לו. אפשר לפרש, שאשור"ר דכאן משמעותו מוצלח, כמו ותומכיה מאושר, וכונתו שכאשר יבאו האובדי"ם זה אל זו, יסוד ומלכות יתחברו, קודשא בריך הוא ושכינתיה יתיחדו, אז כנסת ישראל דהיינו מדת המלכות ושכינה הקדושה לא תהיה נקראת אר"ץ סתם, אלא אר"ץ אשור, כלומר מוצלחת, כי יוסיף בעלה אותה לקחת, ויתחברו שבעה עינים על אבן האחת, וא"ת כ"ל ונכחת. [ועיין תיקוני זוהר תיקון מ"ג, שמבאר שעל ידי לימוד הסוד הנהר משפיע לארץ, ומתקיים תדש"א הארץ וגו', והשפע בא לעולם ונשמעים התפילות, ועל כן כל איש יהודי יאחז בעץ החיים, וירוץ לחטוף לימוד זוהר הקדוש, ובזכות זה יתקיים בנו, בספרא יפקון מן גלותא ברחמי אכ"ר בב"א].